

יעקב בונפיל: שש עשרים-ושלש

אֲנָשִׁים בָּהּ כְּבֻעָשָׁרִים לְשֵׁשׁ
וּכְשֵׁלֶשׁ שָׁעוֹת לְפָנַי.

הַנְּעֵרָה עִם הַבְּעֵת הַפְּנִים מְאֻתְּמוֹל
חִיכָה בְּעֵינֶיהָ, אֶךְ בְּלִבָּהּ אִמְרָה דְּבַר אַחֵר.
"כָּבֵר שֵׁשׁ עָשָׂרִים וְשֵׁלֶשׁ
אֲנִי מְאַחֶרְתּוּ!"

וְעַל רֵאשִׁיָּה נָפַל עָלָה כְּמוֹ קְוֹצֵת שְׁעָר
אֲשֶׁר תְּנוּעֵת פְּתָאם אוֹתָהּ הִסְיָרָה.
וְהוּא. שֵׁשׁ עָשָׂרִים וְשֵׁלֶשׁ
עִם סֶבֶר שְׁנַיִם וְעִם חִיק
רַץ. לְהַשִּׁיג אֶת הָאוֹטוֹבוֹס הַדּוֹחֵס
וְחָשַׁב: "הֵן גַּם אוֹתִי יוּכַל לְהַכִּיל אִם הַכִּיל אֶת הַכֹּל".

וּשְׁנֵינֵיהֶם, שֵׁשׁ עָשָׂרִים וְשֵׁלֶשׁ,
נִעְצְרוּ חֲבוּקִים לִיד הַקְּיוֹסֶק הַמְּקָרִי
הוּא הַזְּמַיִן לָהּ שֶׁלְּגוֹן
וְהַשְּׁלִיף אֶת קַפְסַת הַקְּרֵטוֹן
לְמַדְרֶסֶת הָעִיר.
וְהוֹסִיפוּ לְלַכֵּת.
בְּכַבִּישׁ לִידֵם וְעָקָה מְכוֹנֵית וְחָרְקָה בְּאַחוּר.

הַרְמוֹז הַתַּחֲלָף לִירוֹק.
וְהָעִיר הַפְּנִמָּה אֶת רֵאשִׁיָּה לְרַגְעִים
וּמִיָּשׁוּהוּ הַשִּׁיר דְּמַעָּה קִטְנָה וְהַלֵּךְ.
וְאַחַר הוֹסִיפָה לְלַדֵּת
אֶת יְלָדֵי הַזְּמַן, הַדְּבָרִים הַקְּטַנִּים
בְּלִי מִשִּׁים.
בְּדָקָה אֲלֻמוֹנֵית.
הַקְּטַנָּה מֵהַכִּיל אֶת אֲלֻפֵי יִצְיָרִיָּה
שֶׁהַבִּיאָה לְאוּרֵי הָעוֹלָם.